

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

בבא קמא-מרובה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ	
עשרה תקנות תיקן עזרא:														◇	פב.
שקורין במנחה בשבת														■	פב.
וקורין בשני ובחמישי														■	פב.
ודנין בשני ובחמישי														■	פב.
ומכבסים בחמישי בשבת														■	פב.
ואוכלין שום בערב שבת														■	פב.
ושתהא אשה משכמת ואופה														■	פב.
ושתהא אשה חוגרת בסניר														■	פב.
ושתהא אשה חופפת וטובלת														■	פב.
ושיהו רוכלין מחזירין בעיירות														■	פב.
ותיקן טבילה לבעלי קריין.														■	פב.
שיהו קוראין במנחה בשבת														◇	< פב.
משום יושבי קרנות.														◇	פב.
ושיהו קוראין בשני ובחמישי														◇	< פב.
עזרא תיקן? והא מעיקרא הוה מיתקנא														?	פב.
(שמות ט"ו) וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים - דורשי רשומות אמרו: אין מים אלא תורה, שנאמר: (ישעיהו נ"ה) הוי כל צמא לכו למים, כיון שהלכו שלשת ימים בלא תורה נלאו, עמדו נביאים שביניהם ותיקנו להם שיהו קורין בשבת ומפסיקין באחד בשבת, וקורין בשני ומפסיקין שלישי ורביעי, וקורין בחמישי ומפסיקין ערב שבת, כדי שלא ילינו ג' ימים בלא תורה	דתניא:													?	פב.
מעיקרא תקנו חד גברא תלתא פסוקי, אי נמי תלתא גברי תלתא פסוקי, כנגד כהנים ליום וישראלים, אתא הוא תיקן תלתא גברי ועשרה פסוקי, כנגד עשרה בטלנין.														!	◇ פב.
ודנין בשני ובחמישי - דשכיחי, דאתו למקרא בסיפרא.														◇	< פב.
ושיהו מכבסין בחמישי בשבת - משום כבוד שבת.														◇	< פב.
ושיהו אוכלין שום בע"ש - משום עונה, דכתיב: (תהלים א') אשר פריו יתן בעתו														◇	< פב.
זה המשמש מתו מע"ש לע"ש.	וא"ר יהודה, ואיתימא רב נחמן, ואיתימא רב כהנא, ואיתימא ר' יוחנן:													■	פב.
חמשה דברים נאמרו בשום: משביע, ומשחין, ומצהיל פנים, ומרבה הזרע, והורג כנים שבבני מעיים וי"א: מכניס אהבה ומוציא את הקנאה.	ת"ר:													■	◇ פב.
ושתהא אשה משכמת ואופה - כדי שתהא פת מצויה לעניים.														◇	< פב.
ושתהא אשה חוגרת בסניר - משום צניעותא.														◇	< פב.
ושתהא אשה חופפת וטובלת														◇	< פב.
דאורייתא היא														?	פב.
(ויקרא י"ד) ורחץ את בשרו במים - שלא יהא דבר חוצץ בין בשרו למים, את בשרו - את הטפל לבשרו, ומאי ניהו? שעך	דתניא:													?	פב.
דאורייתא לעיוני דלמא מיקטר, אי נמי מאוס מידי משום חציצה, ואתא איהו תיקן חפיפה.	אמרי:													!	◇ פב.
ושיהו רוכלין מחזירין בעיירות - משום תכשיטי נשים, כדי שלא יתגנו על בעליהם.														◇	< פב:

<p>disputants-חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא- ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-מרובה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
וחכמת יונית מי אסירא?													♣	פ.נ.
(איכה ג') עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי - אלף ילדים היו בבית אבא, חמש מאות מהם למדו תורה, חמש מאות למדו חכמת יונית, ולא נשתייר מהם אלא אני כאן וכן אחי אבא בעסיא	והאמר רב יהודה אמר שמואל משום רשב"ג:												♣	פ.נ.
שאני בית רבן גמליאל, שהיו קרובים למלכות	אמר:												!	פ.נ.
המספר קומי הרי זה מדרכי האמורי, אבטלמוס בר ראובן התירו לו לספר קומי, מפני שהוא קרוב למלכות. של בית רבן גמליאל התירו להם לספר בחכמת יונית, מפני שקרובים למלכות.	וכדנאי:												!	פ.נ.
לא יגדל אדם את הכלב - אא"כ קשור בשלשאות כו'.													■	פ.נ.
לא יגדל אדם את הכלב - אלא אם כן קשור בשלשלת, אבל מגדל הוא בעיר הסמוכה לספר, וקושרו ביום ומתירו בלילה.	תנו רבנן:												■	פ.נ.
המגדל כלבים כמגדל חזירים.	תניא, רבי אליעזר הגדול:												■	פ.נ.
למאי נפקא מינה?													♣	פ.נ.
למיקם עליה בארור.													!	פ.נ.
בבל כעיר הסמוכה לספר דמי	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:												■	פ.נ.
תרגמה: נהרדעא.													■	פ.נ.
(במדבר י') ובנחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל - ללמדך, שאין שכינה שורה על ישראל פחות משני אלפים ושני רבבות, הרי שהיו ישראל שני אלפים ושני רבבות חסר אחת, והיתה אשה מעוברת בנייהם וראויה להשלים, ונבח בה כלב והפילה, נמצא זה גורם לשכינה שתסתלק מישראל.	דריש ר' דוסתאי דמן בירי:												■	פ.נ.
הדיא איתתא דעלת למיפא בההוא ביתא, נבח בה כלבא, אמר לה מריה: לא תיסתפי מיניה, שקולי נביה. אמרה ליה: שקולי טיבותיך ושדיא אחיזורי, כבר נד ולד.													○	פ.נ.
אין פורסין נישבין ליונים וכו'.													■	פ.נ.
ומי אזלי כולי האי?													♣	פ.נ.
מרחיקין את השוכך מן העיר חמשים אמה	והתנן:												♣	פ.נ.
מישט שייטי טובא, כרסייהו בחמשים אמה מליא.	אביי:												!	פ.נ.
ומישט שלשים ריס ותו לא?													♣	פ.נ.
בישוב - אפילו מאה מיל לא יפרוס	והתניא:												♣	פ.נ.
בישוב כרמים	רב יוסף:												!	פ.נ.
בישוב שובכין.	רבה:												!	פ.נ.
ותיפוק ליה משום שובכין גופייהו													♣	פ.נ.
איבעית אימא: בדעובד כוכבים													!	פ.נ.
ואיבעית אימא: בדהפקר													!	פ.נ.
ואיבעית אימא: בדידיה.													!	פ.נ.
הדרן עלך מרובה.													♣	פ.נ.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
החובל בחבירו - חייב עליו משום חמשה דברים: בנזק, בצער, בריפוי, בשבת, ובושת.												■	פג:
בנזק כיצד? סימא את עינו, קטע את ידו, שיבר את רגלו, רואין אותו כאילו הוא עבד נמכר בשוק, ושמין כמה היה יפה וכמה הוא יפה.												◇	פג:
צער - כואו בשפוד או במסמר, ואפילו על ציפורנו מקום שאינו עושה חבורה, אומדן כמה אדם כיוצא בזה רוצה ליטול להיות מצטער כך.												◇	פג:
ריפוי - הכהו חייב לרפאותו עלה בו צמחים, אם מחמת המכה - חייב, שלא מחמת המכה - פטור חיייתה ונסתרה חיייתה ונסתרה - חייב לרפאותו, חיייתה כל צורכה - אינו חייב לרפאותו.												◇	פג:
שבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין, שכבר נתן לו דמי ידו ודמי רגלו.												◇	פג:
בושת - הכל לפי המבייש והמתבייש.												◇	פג:
אמאי? (שמות כ"א) עין תחת עין אמר רחמנא, אימא: עין ממש												◇	פג:
לא סלקא דעתך												!	פג:
יכול סימא את עינו - מסמא את עינו, קטע את ידו - מקטע את ידו, שיבר את רגלו - משבר את רגלו? ת"ל: (ויקרא כ"ד) מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בהמה לתשלומין, אף מכה אדם לתשלומין ואם נפשו לומר, הרי הוא אומר: (במדבר ל"ה) לא תקחו כופר לנפש רוצח אשר הוא רשע למות, לנפש רוצח אי אתה לוקח כופר, אבל אתה לוקח כופר לראשי אברים שאין חוזרין.	דתניא:											!	פג:
הי מכה?												^	פג:
אילימא (ויקרא כ"ד) מכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת												!	פג:
ההוא בקטלא כתיב												⚡	פג:
אלא מהכא: (ויקרא כ"ד) מכה גפש בהמה ישלמנה גפש תחת גפש, וסמיך ליה: (ויקרא כ"ד) ואיש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו												!	פג:
האי לאו מכה הוא												⚡	פג:
הכאה הכאה קאמרינן, מה הכאה האמורה בהמה לתשלומין, אף הכאה האמורה באדם לתשלומין.												!	פג:
והא כתיב: (ויקרא כ"ד) ואיש כי יכה כל גפש אדם מות יומת בממון.												⚡	פג:
ממאי דבממון? אימא: במיתה ממש												⚡	פג:
לא סלקא דעתך, חדא, דהא איתקש למכה בהמה ישלמנה ועוד, כתיב בתריה: כאשר יתן מום באדם כן ינתן בו, ושמע מינה: ממון.												!	פג:
ומאי אם נפשך לומר?												⚡	פג:
מאי חזית דילפת ממכה בהמה? לילף ממכה אדם	תו קא קשיא לתנא:											⚡	פג:
דנין ניזקין מניזקין, ואין דנין ניזקין ממיתה.	אמרי:											!	פג:
אדרבה, דנין אדם מאדם, ואין דנין אדם מבהמה												⚡	פג:
היינו דתנני: אם נפשך לומר, הרי הוא אומר: לא תקחו כופר לנפש רוצח אשר הוא רשע למות כי מות יומת, לנפש רוצח אי אתה לוקח כופר, אבל אתה לוקח כופר לראשי אברים שאין חוזרין.												!	פג:
והאי לא תקחו כופר לנפש רוצח למעוטי ראשי אברים הוא דאתא? האי מבעי ליה: דאמר רחמנא לא תעביד ביה תרתי, לא תשקול מיניה ממון ותקטליה.												⚡	פג:
האי (דברים כ"ה) מכדי רשעתו נפקא, רשעה אחת אתה מחייבו, ואי אתה מחייבוו שתי רשעות.												!	פג:
ואכתי מבעי ליה: דקאמר רחמנא לא תשקול ממון ותפטריה												⚡	פג:
א"כ, לכתוב רחמנא לא תקחו כופר לאשר הוא רשע למות, לנפש רוצח למה לי? ש"מ: לנפש רוצח אי אתה לוקח כופר, אבל אתה לוקח כופר לראשי אברים שאין חוזרין.												!	פג:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מזרז-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכי מאחר דכתיב לא תקחו כופר, מכה מכה למה לי?											⚡	◇
אי מהאי, הוה אמנא: אי בעי עינו ניתיב, ואי בעי דמי עינו ניתיב, קמ"ל מבהמה, מה מכה בהמה לתשלומין, אף מכה אדם לתשלומין.	אמרי:										!	◇
עין תחת עין - ממון	תניא, ר' דוסתאי בן יהודה:											■ ◇
אתה אומר: ממון, או אינו אלא עין ממש?											⚡	◇
אמרת? הרי שהיתה עינו של זה גדולה ועינו של זה קטנה, היאך אני קורא ביה עין תחת עין?											!	◇
וכי תימא, כל כי האי שקיל מיניה ממונא											⚡	◇
התורה אמרה: (ויקרא כ"ד) משפט אחד יהיה לכם, משפט השווה לכולכם											!	◇
מאי קושיא? דלמא נהורא שקיל מיניה, נהורא אמר רחמנא נישקול מיניה דאי לא תימא הכי, קטן שהרג את הגדול וגדול שהרג את הקטן, היכי קטלינן ליה? התורה אמרה: (ויקרא כ"ד) משפט אחד יהיה לכם, משפט השווה לכולכם, אלא נשמה שקיל מיניה, נשמה אמר רחמנא נישקול מיניה, ה"נ נהורא שקיל מיניה, נהורא אמר רחמנא נישקול מיניה.	אמרי:										⚡	◇
עין תחת עין - ממון	תניא אידך, רבי שמעון בן יוחי:											■ ◇
אתה אומר: ממון, או אינו אלא עין ממש?											⚡	◇
הרי שהיה סומא וסימא, קיטע - וקיטע, חיגר - וחיגר, היאך אני מקיים בזה עין תחת עין? והתורה אמרה: משפט אחד יהיה לכם, משפט השווה לכולכם	תניא אידך, רבי שמעון בן יוחי:											■ ◇
ומאי קושיא? דלמא היכא דאפשר - אפשר, היכא דלא אפשר - לא אפשר ופטרין ליה דאי לא תימא הכי, טרפה שהרג את השלם, מאי עבדינן ליה? אלא היכא דאפשר - אפשר, היכא דלא אפשר - לא אפשר ופטרין ליה.	אמרי:										⚡	◇
אמר קרא: (ויקרא כ"ד) כן יתן בו, ואין נתינה אלא ממון.	דבי רבי ישמעאל תנא:											■ ◇
אלא מעתה, (ויקרא כ"ד) כאשר יתן מום באדם, הכי נמי דממון הוא?											⚡	◇
דבי רבי ישמעאל קרא יתירא דרשי, מכדי כתיב: (ויקרא כ"ד) ואיש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו, כן יתן בו למה לי? ש"מ: ממון.	אמרי:										!	◇
כאשר יתן מום באדם למה לי?											⚡	◇
אידידי דבעי מיכתב כן יתן בו, כתב נמי כאשר יתן מום באדם.											!	◇
אמר קרא: (דברים י"ט) יד ביד, דבר הניתן מיד ליד, ומאי ניהו? ממון.	דבי רבי חייה תנא:											■ ◇
אלא מעתה, (דברים י"ט) רגל ברגל נמי הכי הוא?											⚡	◇
דבי רבי חייה קרא יתירא קא דרשי, מכדי כתיב: (דברים י"ט) ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו, אי סלקא דעתך ממש, יד ביד למה לי? ש"מ: ממון.	אמרי:										!	◇
רגל ברגל למה לי?											⚡	◇
אידידי דכתיב יד ביד, כתב נמי רגל ברגל.											!	◇
אתיא מדתני דבי חזקיה	אביי:											■ ◇
(שמות כ"א) עין תחת עין נפש תחת נפש, ולא נפש ועין תחת עין ואי סלקא דעתך ממש, זימנין דמשכחת לה עין ונפש תחת עין, דבהדי דעויר ליה נפקא ליה נשמתיה.	דתנא דבי חזקיה:											■ ■ ◇
ומאי קושיא? דלמא מימד אמדינן ליה, אי מצוי מקבל עבדינן, ואי לא מצוי מקבל לא עבדינן, ואי אמדינן דמצוי מקבל ועבדינן ביה ונפק רוחיה, אי מיית לימות, מי לא תנן גבי מלקות: אמדוהו ומת תחת ידו - פטור.											⚡	◇
אמר קרא: (שמות כ"א) פצע תחת פצע, ליתן צער במקום נזק ואי סלקא דעתך ממש, כי היכי דלהאי הוי ליה צערא, להאי נמי אית ליה צערא.	רב זביד משמיה דרבה:											■ ◇
ומאי קושיא? דלמא איכא איניש דמפנק אית ליה צערא טפי, ואיכא איניש דלא מפנק לית ליה צערא, למאי נפקא מינה? למתבי ליה היאך דביני ביני.											⚡	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מזרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראייה-proof</p>
--	---

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר קרא: (שמות כ"א) ורפא ירפא, ליתן רפואה במקום נזק ואי סלקא דעתך ממש, כי היכי דהאי בעי אסייא, האי נמי בעי אסייא.	רב פפא משמיה דרבא:											◇
מאי קושיא? דלמא איכא דסליק בשריה הייא, ואיכא דלא סליק בשריה הייא, למאי נפקא מינה? למיתב ליה היאך דביני ביני.												◇
אתיא תחת תחת משור, כתיב הכא: (שמות כ"א) עין תחת עין וכתוב התם: (שמות כ"א) שלם ישלם שור תחת השור, מה להלן ממון, אף כאן ממון.	רב אשי:											◇
מאי חזית דילפת תחת תחת משור? גילף תחת תחת מאדם, דכתיב: (שמות כ"א) ונתת נפש תחת נפש, מה להלן ממש, אף כאן ממש												◇
דנין נזקין מנזקין, ואין דנין נזקין ממיתה.	אמר:											!
אדרבה, דנין אדם מאדם, ואין דנין אדם מבהמה												◇
(דברים כ"ב) מתחת אשר ענה יליף ליה, אדם מאדם ונזקין מנזקין.	אלא אמר רב אשי:											◇
עין תחת עין - ממש.	תניא, ר"א:											◇
ממש סלקא דעתך? רבי אליעזר לית ליה ככל הני תנאי?												◇
לומר, שאין שמין אותו כעבד.	רבה:											◇
אלא כמאן? כבן חורין, בן חורין מי אית ליה דמי?	א"ל אביי:											◇
לומר, שאין שמין אותו בניזק אלא במזיק.	אלא אמר רב אשי:											◇
ההוא חמרא דקטע ידא דינוקא, אתא לקמיה דרב פפא בר שמואל												◇
זילו שומו ליה ארבעה דברים.	אמר להו: [רב פפא בר שמואל]											◇
והא אבן חמשה תנן	אמר ליה רבא:											◇
לבר מנזק קאמינא.	אמר ליה: [רב פפא בר שמואל]											!
והא חמור הוא, וחמור אינו משלם אלא נזק	אמר ליה אביי:											◇
זילו שומו ליה נזקיה.	אמר להו: [רב פפא בר שמואל]											!
והא כעבדא בעי למשיימיה												◇
זילו שיימוהו כעבדא.	אמר להו: [רב פפא בר שמואל]											!
אמר להו אבוה דינוקא: לא בעינא, דזילא ביה מילתא.												○
אמרו ליה: והא קא מחייבת ליה לינוקא												○
אמר להו: לכי גדיל מפייסנא ליה מדידי.												○
ההוא תורא דאלס ידיה דינוקא, אתא לקמיה דרבא												◇
זילו שיימוהו כעבדא.	אמר להו: [רבא]											◇
והא מר הוא דאמר: כל הנישום כעבד - אין גובין אותו בכבל	אמרו ליה:											◇
לא צריכא דאי תפס.	אמר להו: [רבא]											!
רבא לטעמיה												■
נזקי שור בשור ונזקי שור באדם - גובין אותו בכבל, נזקי אדם באדם ונזקי אדם בשור - אין גובין אותו בכבל.	דאמר רבא:											◇
מ"ש נזקי אדם באדם ונזקי אדם בשור דלא? אלהים בעינן וליכא, נזקי שור בשור ושור באדם נמי אלהים בעינן וליכא												◇
אלא מאי שנא שור בשור ושור באדם? דשליחותיהו קא עבדינן, מידי דהוה אהודאות והלואות												!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אדם באדם ואדם בשור נמי שליחותיהו קא עבדינן, מידי דהוה אהודאות והלואות												פד:
כי קא עבדינן שליחותיהו - במידי דקים לן בגויה, במידי דלא קים לן בגויה - לא עבדינן שליחותיהו.	אמר:	!										פד:
שור בשור ושור באדם נמי לא קים לן בגויה אלא פוק חזי היכא מזדבני תורא בשוקא, אדם באדם ואדם בשור נמי פוק חזי היכא מזדבני עבדי - בשוקא	אמר:	!										פד:
ועוד, תשלום כפל ותשלום ארבעה וחמשה דקיצו, נעבד שליחותיהו		!										פד:
כי קא עבדינן שליחותיהו - בממונא, בקנסא לא עבדינן שליחותיהו.	אמר:	!										פד:
אדם באדם דממונא הוא, נעבד שליחותיהו		!										פד:
כי קא עבדינן שליחותיהו - במילתא דשכיחא, אדם באדם דלא שכיחא - לא עבדינן שליחותיהו.		!										פד:
הרי בושת ופגם דשכיח, נעביד שליחותיהו		!										פד:
הכי נמי, דהא רב פפא אגבי ארבע מאה זוזי לבושת.	אמר:	!										פד:
והא ליתיה לדרב פפא		!										פד:
חסדא, חסדא, קנסא קא מגבית בבבל?	דשלה ליה רב חסדא לרב נחמן, ושלח ליה:	!										פד:
אלא, כי עבדינן - שליחותיהו - במילתא דשכיחא ואית ביה חסרון כיס, אבל מילתא דשכיחא ולית ביה חסרון כיס, אי נמי מילתא דלא שכיחא ואית ביה חסרון כיס - לא עבדינן שליחותיהו הלכך אדם באדם, אע"ג דאית ביה חסרון כיס, כיון דלא שכיחא - לא עבדינן שליחותיהו, בושת אע"ג דשכיחא, כיון דלית ביה חסרון כיס - לא עבדינן שליחותיהו.		!										פד:
ושור בשור גובין בבבל?		!										פד:
שור שהזיק - אין גובין אותו בבבל	והאמר רבא:	!										פד:
דאזיק מאן?		!										פד:
אילמא דאזיק אדם		!										פד:
מאי איריא שור דאזיק אדם? אפילו אדם דאזיק אדם נמי אין גובין אותו בבבל		!										פד:
אלא פשיטא דאזיק שור		!										פד:
אין גובין אותו בבבל	וקתני:	!										פד:
התם בתם, הכא במועד.	אמר:	!										פד:
אין מועד בבבל	והאמר רבא:	!										פד:
דאייעד התם ואייתיה להכא.	אמר:	!										פד:
והא מילתא דלא שכיחא היא, ומילתא דלא שכיחא הא אמרת דלא עבדינן שליחותיהו		!										פד:
דאתו רבנן דהתם וייעודה הכא.		!										פד:
סוף סוף מילתא דלא שכיחא היא, ואת אמרת: מילתא דלא שכיחא לא קא עבדינן שליחותיהו		!										פד:
אלא, כי קאמר רבא - בשן ורגל, דמועדין מתחילתן ניגהו.		!										פד:
צער - כוואו בשפוד או במסמר וכו'.		!										פד:
צער שלא במקום נזק משתלם - מאן תנא?		!										פד:
בן עזאי היא	רבא:	!										פד:
כויה נאמרה תחילה	דתניא, רבי:	!										פד:
חבורה נאמרה תחילה.	בן עזאי:	!										פד:
במאי קא מיפלגי?		!										פד:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כזיה - דלית בה חבורה משמע, כתב רחמנא חבורה, לגלויי עלה דכזיה, דאית בה חבורה - אין, אי לא - לא	רבי סבר:											!
כזיה - דאית בה חבורה משמע, כתב רחמנא חבורה, לגלויי עלה דכזיה - דלית בה חבורה.	בן עזאי סבר:											!
אדרבה, איפכא מסתברא:	מתקיף לה רב פפא:											?
כזיה נאמרה תחילה, סבר: כזיה - דאית בה חבורה משמע, כתב רחמנא חבורה, לגלויי עלה דכזיה - דלית בה חבורה	רבין:											?
חבורה נאמרה תחילה, סבר: כזיה - דלית בה חבורה משמע, כתב רחמנא חבורה, לגלויי עלה דכזיה, דאית בה חבורה - אין, אי לא - לא, ואמסקנא קיימי	בן עזאי:											?
אי נמי, דכולי עלמא, כזיה - בין דאית בה חבורה בין דלית בה חבורה משמע, והכא בכלל ופרט המרוחקים זה מזה קמפלגי:												?
אין דנין אותו בכלל ופרט	רבי סבר:											?
דנין אותו בכלל ופרט	בן עזאי סבר:											?
וכי תימא חבורה לרבי למה לי?												?
לדמים יתרים.												!
אומדין כמה אדם כיוצא בזה רוצה ליטול וכו'.												!
צער במקום נוק היכי שיימינן?												^
אומדין כמה אדם רוצה ליטול לקטוע לו ידו.	אבוה דשמואל:											!
לקטוע לו ידו, לא צער לחודיה הוא, הא כולהו חמשה דברים איכא												?
ועוד, בשופטני עסקינן?												?
אלא, לקטוע ידו הקטועה.												!
ידו הקטועה נמי לא צער לחודיה איכא, הא צער ובושת איכא, דכסיפא ליה מילתא למשקל מבשרו למשדייה לכלבים												?
אלא, אומדין כמה אדם רוצה ליטול לקטוע לו ידו המוכתב למלכות בין סם לסייף.												!
הכא נמי לא שקיל ומצער נפשיה	אמרי:											?
אלא, אומדין כמה אדם רוצה ליתן לקטוע לו ידו המוכתב למלכות בין סייף לסם.												!
האי ליטול, ליתן מבעי ליה												?
ליטול זה מזה מה שנתן זה.	רב הונא בריה דרב יהושע:											!
רפוי - הכהו חייב לרפאותו וכו'.												!
עלו בו צמחים מחמת המכה ונסתרה המכה - חייב לרפאותו וחייב ליתן לו דמי שבתו, שלא מחמת המכה, אינו חייב לרפאותו ואינו חייב ליתן לו דמי שבתו	ת"ר: [רבנן]											!
אף מחמת המכה - חייב לרפאותו ואינו חייב ליתן לו דמי שבתו	רבי יהודה:											!
שבתו ורפאותו, כל שחייב בשבת חייב ברפוי, ושאינו חייב בשבת אינו חייב ברפוי.	חכמים:											!
במאי קא מיפלגי?												^
הכא במכה ניתנה לאגד קמיפלגי:	רבה, אשכחתינהו לרבנן בבי רב דיתבי וקאמרי:											!
מכה ניתנה לאגד	רבנן סברי:											!
מכה לא ניתנה לאגד, רפוי דתנא ביה קרא - מיחייב, שבת דלא תנא ביה קרא - לא מיחייב	רבי יהודה סבר:											!
אי מכה לא ניתנה לאגד, רפוי נמי לא מיחייב	ואמינא להו אנא: [רבה]											?

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא, דכולי עלמא - מכה ניתנה לאגד ולא ניתנה לאגד יתירה	[רבה]										!	◇
כיון דלא ניתנה לאגד יתירה, ריפוי דתנא ביה קרא - מיחייב, שבת דלא תנא ביה קרא - לא מיחייב	רבי יהודה סבר:										!	◇
כיון דתנא ביה קרא בריפוי, אשבת נמי מיחייב, דאיתקש לריפוי.	רבנן סברי:										!	◇
שבת לא מיחייב, דמעטיה רחמנא רק.	רבי יהודה סבר:										■	◇
ורבנן?										⚡		
רק לשלא מחמת המכה הוא דאתא.	[רבנן]										!	◇
ולרבנן בתראי דאמרי: כל שחייב בשבת חייב בריפוי, וכל שאינו חייב בשבת אינו חייב בריפוי, ריפוי דתנא ביה קרא למה לי?											⚡	◇
מיבעי ליה לכדתנא דבי ר' ישמעאל											!	
(שמות כ"א) ורפא ירפא - מכאן שניתן רשות לרופא לרפאות.	דתניא, דבי ר' ישמעאל:										!	◇
מנין שאם עלו בו צמחים מחמת המכה ונסתרה המכה, שחייב לרפאותו וחייב ליתן לו שבתו? ת"ל: רק שבתו יתן ורפא ירפא, יכול אפילו שלא מחמת המכה? ת"ל: רק	ת"ר: [ת"ק]											■
אף מחמת המכה - פטור, שנאמר: רק.	ר' יוסי בר יהודה:											■
אף מחמת המכה - פטור לגמרי, כרבנן בתראי	איכא דאמרי:											■
אף מחמת המכה - פטור משבת וחייב בריפוי, כמאן? כאבוא.	ואיכא דאמרי:											■
יכול אפילו שלא מחמת המכה? ת"ל: רק.	אמר מר:											■
שלא מחמת המכה בעי קרא?											⚡	
מאי שלא מחמת המכה?	אמרי:										⚡	
הרי שעבר על דברי רופא ואכל דבש או כל מיני מתיקה, מפני שדבש וכל מיני מתיקה קשין למכה, והעלה מכתו גרגותני, יכול יהא חייב לרפאותו? ת"ל: רק.	כדתניא:										⚡	◇
מאי גרגותני?											^	
נאתא כריכתא.	אביי:										!	◇
מאי אסותיה?											^	
אהלא וקירא וקלבא.											!	◇
ואי א"ל: אסייך אנא, א"ל: דמית עלי כאריא ארבא.												■
ואי א"ל: מייתנא אסיא דמגן במגן, א"ל: אסיא דמגן במגן - מגן שוה.												■
ואי אמר: מייתנא לך אסיא רחיקא, אמר ליה: אסיא רחיקא עינא עורא.												■
ואי א"ל היאך: הב לי לדידי ואנא מסינא נפשי, א"ל: פשעת בנפשך ושקלת מינא טפי.												■
ואי א"ל: קוץ לי מקץ, א"ל: כל שכן דפשעת בנפשך וקררו לי שור המזיק.												■
וכולן משתלמין במקום נזק.	תנא:											■
מנהני מילי?												^
אמר קרא: (שמות כ"א) פצע תחת פצע, ליתן צער במקום נזק.	רב זביד משמיה דרבא:										!	◇
האי מבעי ליה: לרבות שוגג כמזיד ואונס כרצון											⚡	
אם כן, נכתוב קרא פצע בפצע, מאי פצע תחת פצע? ש"מ תרתי.											!	
אמר קרא: ורפא ירפא, ליתן רפואה במקום נזק.	רב פפא משמיה דרבא:										!	◇
האי מבעי ליה לכדתנא דבי רבי ישמעאל											⚡	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורפא ירפא - מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות	דתנא דבי רבי ישמעאל:										¿	◇
א"כ, נכתוב קרא ורופא ירפא, ש"מ: ליתן רפואה במקום נזק.											!	◇
ואכתי מבעי ליה לכדאמרן, למיתני ביה קרא בריפוי?											¿	◇
א"כ, לימא קרא או רפא רפא או ירפא ירפא, מאי ורפא ירפא? ש"מ: ליתן רפואה במקום נזק.											!	◇
מכלל דמשכחת להו שלא במקום נזק, שלא במקום נזק היכי משכחת להו?											¿	◇
צער, כדקתני: צער - כוואו בשפוד או במסמר, ואפילו על צפורנו מקום שאינו עושה חבורה											!	◇
ריפוי - דהוה כאיב ליה מידי, וסליק ואיית ליה סמא חריפא ואחוריה לבישריה, דצריך לאותבי ליה סמא לאנקוטיה גוונא דבישריה											!	◇
שבת - דהדקיה באינדורנא ובטליה											!	◇
בושת - דרק ליה באפיה.											!	◇
שבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין.												◇
שבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין ואם תאמר: לקתה מדת הדין, דכי מיתפח האי גברא, לאו אגרא דשומר קישואים הוא שקיל אלא דלי דוולא ושקיל אגרא אי נמי אויל בשליח ושקיל אגרא מדת הדין לא לקתה, שכבר נתן לו דמי ידו ודמי רגלו.	תנו רבנן:											◇
קטע את ידו - נתן לו דמי ידו, ושבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין, שיבר את רגלו - נתן לו דמי רגלו, ושבת - רואין אותו כאילו הוא שומר את הפתח, סימא את עינו - נתן לו דמי עינו, ושבת - רואין אותו כאילו הוא מטחינו בריחים, חירשו - נתן לו דמי כולו.	רבא:											◇
קטע את ידו ולא אמדוהו, שיבר את רגלו ולא אמדוהו, סימא את עינו ולא אמדוהו, ולבסוף חירשו, מהו? מי אמרינן: כיון דלא אמדוהו, בחד אומדנא סגי ליה, ויהיב ליה דמי כוליה בהדי הדדי, או דלמא חדא חדא אמדינן ויהיבנן ליה?	בעי רבא:										^	◇
נפקא מיניה?											¿	◇
דבעי למיתב ליה צער ובושת דכל חדא וחדא, נהי דנזק וריפוי ושבת דכל חדא וחדא לא יהיבנן ליה, דכיון דקא יהיב ליה דמי כוליה כמאן דקטליה דמי, והא יהיב ליה דמי כוליה, צער ובושת מיהת דכל חדא וחדא יהיב, דהא הוה ליה צער ובושת											!	◇
ואם תימצא לומר: כיון דלא אמדוהו קא יהיב ליה דמי כוליה בהדי הדדי, אמדוהו מהו? מי אמרינן: כיון דאמדוהו חדא חדא בעי למיתב ליה, או דלמא כיון דלא שלים יהיב ליה דמי כוליה?											^	◇
תיקו.											■	◇
שבת הפוחתתו בדמים, מהו?	בעי רבה:										^	◇
היכי דמי?											^	◇
כגון שהכה על ידו וצמתה ידו וסופה לחזור											!	◇
מאי? כיון דסופה לחזור לא יהיב ליה ולא מידי, או דלמא השתא מיהת אפחתיה?											^	◇
המכה אביו ואמו ולא עשה בהן חבורה, והחובל בחבירו ביום הכפורים - חייב בכלן	תא שמע:										¿	◇
האי לא עשה חבורה היכי דמי?											^	◇
לאו כגון שהכה על ידו וסופו לחזור											!	◇
חייב בכלן.	וקתני:										¿	◇
הכא במאי עסקינן - כגון שחירשו ולא עשה בו חבורה.	אמרי:										!	◇
החורש את אביו - נהרג, לפי שאי אפשר לחרישה בלא חבורה, טיפתא דדמא נפלה ליה באודניה	והאמר רבה:										¿	◇
אלא הכא במאי עסקינן - כגון שגילחו.											!	◇
גילחו מהדר הדר, והיינו בעיין											¿	◇
הכא במאי עסקינן - כגון שסכו נשא, דלא הדר	אמרי:										!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
צער - דאית ליה קרטופני ברישיה וצוחי מהנהו קרטופני										!		◇
ריפוי - דבעיא אסויי										!		◇
שבת - דהוה מרקיד בי כובי, דבעיא מחוי גוני ארישא ולא מחוי מהנהו קרטופני										!		◇
בושת - אין לך בושת גדול מזה.										!		◇
ומילתא דבעיא ליה לרבה, פשיטא ליה לאביי להך גיסא, ולרבא להך גיסא												
הכהו על ידו וצמתה וסופה לחזור - אביי אמר: נותן לו שבת גדולה ושבת קטנה	דאתמר: [אביי]									◇		◇
אינו נותן לו אלא דמי שבתו שבכל יום ויום.	רבא:									◇		◇
הקוטע יד עבד עברי של חברו - אביי אמר: נותן לו שבת גדולה לעבד ושבת קטנה לרב	אתמר: [אביי]									◇		◇
הכל ינתן לעבד, וילקח בהן קרקע והרב אוכל פירות.	רבא:									◇		◇
פשיטא, פיהת אצל עצמו ואצל רבו לא פיהת, היכי דמי? דפסקיה לריש אונייה או לריש נחיריה - הכל לעצמו, פיהת אצל רבו - פלוגתא דאביי ורבא.												◇
בושת - הכל לפי המבייש והמתבייש.												◇
מני מתניתין? לא רבי מאיר ולא ר' יהודה, אלא ר' שמעון היא												
וכולן רואין אותן כאילו הם בני חורין שירדו מנכסיהם, שהן בני אברהם יצחק ויעקב, דברי ר' מאיר	דתנן: [רבי מאיר]									◇		◇
הגדול לפי גודלו, והקטן לפי קטנו	רבי יהודה:									◇		◇
עשירים - רואין אותן כאילו הם בני חורין שירדו מנכסיהם, עניים - כפחותין שבהן	רבי שמעון:									◇		◇
מני?										^		◇
אי רבי מאיר										!		
מתניתין קתני: הכל לפי המבייש והמתבייש, ורבי מאיר: כולהו בהדי הדדי נינהו										ז		
ואי ר' יהודה										!		
מתניתין קתני: המבייש את הסומא - חייב, ואילו ר' יהודה אומר: סומא אין לו בושת										ז		
אלא לאו רבי שמעון היא										!		◇
אפי' תימא ר' יהודה, כי אמר ר' יהודה סומא אין לו בושת - למשקל מיניה, אבל למיתבא ליה יהיבין ליה.												◇
המבייש את הישן - חייב, וישן שבייש - פטור	והא מדקתני סיפא:									ז		◇
ולא קתני סומא שבייש פטור, מכלל דלא שניא הכי ולא שניא הכי										ז		
אלא מחוורתא, מתניתין רבי שמעון היא.										!		◇
מאן תנא להא דתנו רבנן:										ז		
נתכוון לבייש את הקטן ובייש את הגדול - נותן לגדול דמי בושתו של קטן, לבייש את העבד ובייש את בן חורין - נותן לבן חורין דמי בושתו של עבד	[תנו רבנן]									ז		◇
מני?										ז		
לא רבי מאיר ולא רבי יהודה ולא רבי שמעון										ז		◇
קא סלקא דעתך קטן - קטן בנכסים, גדול - גדול בנכסים										ז		◇
אי רבי מאיר										!		
כולהו בהדי הדדי נינהו	האמר: [רבי מאיר]									ז		◇
ואי רבי יהודה										!		
אין לעבדים בושת	האמר: [רבי יהודה]									ז		◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מזרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ואי ר"ש												פז		
נתכוון לבייש את זה ובייש את זה - פטור, מאי טעמא? קטלא, מה קטלא עד דמתכוון ליה, דכתיב: (דברים י"ט) וארב לו וקם עליו - עד שיתכוון לו, בושת נמי עד דמיכוין ליה, דכתיב: (דברים כ"ה) ושלחה ידה והחזיקה במבושיו - עד שיתכוון לו	האמר: [רבי שמעון]									⚡	◇	פז		
לעולם ר' יהודה, וכי קאמר ר' יהודה אין לעבדים בושת - למיתבא להו, אבל למישם שיימינן בהו.											!	◇	פז	
ואי בעית אימא: אפילו תימא רבי מאיר, מי סברת גדול - גדול בנכסים, קטן - קטן בנכסים? לא גדול - גדול ממש, וקטן - קטן ממש.											!	◇	פז	
וקטן בר בושת הוא?											⚡	◇	פז	
אין											!	◇	פז	
דמיכלמו ליה ומיכלם	כדאמר רב פפא:										!	◇	פז	
הכי נמי דמיכלמו ליה ומיכלם.											!	◇	פז	
המבייש את הערום, המבייש את הסומא, והמבייש את הישן - חייב, וישן שבייש - פטור.												■	פז:	
נפל מן הגג והזיק ובייש - חייב על הנזק ופטור על הבושת, עד שיהא מתכוין.												■	פז:	
ביישו ערום - חייב, ואינו דומה ביישו ערום לביישו לבוש	ת"ר:											■	פז:	
ביישו בבית המרחץ - חייב, ואינו דומה ביישו בבית המרחץ לביישו בשוק.												■	פז:	
ביישו ערום - חייב.	אמר מר:											■	פז:	
ערום בר בושת הוא?												⚡	פז:	
מאי ערום? דאתא זיקא כרכינהו למאניה, ואתא הוא דלינהו טפי וביישיה.	רב פפא:											!	◇	פז:
ביישו בבית המרחץ - חייב.												■	פז:	
בית המרחץ בר בושת הוא?												⚡	פז:	
שביישו על גב הנהר.	רב פפא:											!	◇	פז:
ביישו ישן ומת, מהו?	בעי ר' אבא בר ממל:											^	◇	פז:
מאי קמבעיא ליה?												⚡	פז:	
הכי קמבעיא ליה: משום כיסופא הוא, והא מית ליה ולית ליה כיסופא, או דלמא משום זילותא הוא, והא אזוליה?	רב זביד:											^	◇	פז:
חרש וקטן יש להן בושת, שוטה אין לו בושת	ת"ש, ר"מ:											⚡	◇	פז:
אא"ב משום זילותא, היינו דקתני קטן, אלא אי אמרת משום כיסופא, קטן בר בושת הוא?												⚡	פז:	
אלא מאי? משום זילותא, אפילו שוטה נמי?												⚡	פז:	
שוטה - אין לך בושת גדולה מזו.	אמר:											!	פז:	
מכל מקום ניפשוט מינה דמשום זילותא הוא, דאי משום כיסופא, קטן בר כיסופא הוא?												⚡	◇	פז:
דמיכלמו ליה ומיכלם	כדאמר רב פפא:											!	◇	פז:
הכא נמי דמיכלמו ליה ומיכלם.												!	פז:	
הכי קמבעיא ליה: משום כיסופא דידיה הוא, והוא מיית ליה, או דלמא משום בושת משפחה?	רב פפא:											^	◇	פז:
חרש וקטן יש לו בושת, שוטה אין לו בושת	תא שמע:											⚡	◇	פז:
אי אמרת בשלמא משום בושת משפחה, היינו דקתני קטן, אלא אי אמרת משום כיסופא דידיה, קטן בר בושת הוא?												⚡	פז:	
אלא מאי? משום בושת דבני משפחה, אפי' שוטה נמי?												⚡	פז:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שוטה - אין לך בושת גדולה מזו.												פז
מ"מ נפשוט מינה דמשום בושת משפחה, דאי משום כיסופא, קטן בר כיסופא הוא?												פז
אין, דמיכלמו ליה ומיכלם	רב פפא:											פז
חרש יש לו בושת, שוטה אין לו בושת, קטן - פעמים יש לו, פעמים אין לו, הא דמיכלמו ליה ומיכלם, הא דמיכלמו ליה ולא מיכלם.	והתניא, רבי:											פז
המבייש את הסומא וכו'.												פז
מתניתין דלא כר' יהודה												פז
סומא אין לו בושת, וכך היה ר' יהודה פטר מחייבי גליות ומחייבי מלקיות ומחייבי מיתות ב"ד.	דתניא, ר' יהודה:											פז
מ"ט דר' יהודה?												פז
גמר עניך עניך מעדים זוממין, מה התם סומין לא, אף הכא סומין לא.	[רבי יהודה]											פז
מחייבי גליות												פז
(במדבר ל"ה) בלא ראות - פרט לסומא, דברי ר' יהודה	דתניא: [רבי יהודה]											פז
לרבות את הסומא.	רבי מאיר:											פז
מ"ט דר' יהודה?												פז
(דברים י"ט) ואשר יבא את רעהו ביער לחטוב עצים ואפי' סומא, כתב רחמנא בלא ראות למעוטי.	אמר לך: [רבי יהודה]											פז
ור' מאיר?												פז
כתב רחמנא בלא ראות למעוטי, וכתב רחמנא (דברים י"ט) בבלי דעת למעוטי, הוי מיעוט אחר מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות.	[רבי מאיר]											פז
ור' יהודה?												פז
ההוא בבלי דעת - פרט למתכוין הוא דאתא.	[רבי יהודה]											פז
חייבי מיתות ב"ד, אתיא רוצח רוצח מחייבי גליות.	[רבי יהודה]											פז
חייבי מלקיות, אתיא רשע רשע מחייבי מיתות בית דין.	[רבי יהודה]											פז
סומא אין לו בושת, וכן היה רבי יהודה פטרו מכל דינים שבתורה.	תניא אידך, ר' יהודה:											פז
מ"ט דרבי יהודה?												פז
אמר קרא: (במדבר ל"ה) ושפטו העדה בין המכה ובין גואל הדם על המשפטים האלה, כל שישנו במכה ובגואל הדם ישנו במשפטים, כל שאינו במכה ובגואל הדם אינו במשפטים.	[רבי יהודה]											פז
סומא אין לו בושת, וכן היה רבי יהודה פטרו מכל מצות האמורות בתורה.	תניא אידך, ר' יהודה:											פז
מאי טעמא דר' יהודה? אמר קרא: (דברים ו') ואלה המצות החקים והמשפטים, כל שישנו במשפטים ישנו במצות והקים, וכל שאינו במשפטים אינו במצות והקים.	רב שישא בריה דרב אידי:											פז
מריש הוה אמינא: מאן דאמר הלכה כר' יהודה, דאמר: סומא פטור מן המצות, קא עבדינא יומא טבא לרבנן, מ"ט? דלא מפקדינא וקא עבדינא מצות, והשתא דשמעית להא דר' חנינא	רב יוסף:											פז
גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה	דאמר ר' חנינא:											פז
מאן דאמר לי אין הלכה כרבי יהודה, עבדינא יומא טבא לרבנן, מ"ט? דכי מפקדינא אית לי אגרא טפי.												פז
זה חומר באדם מבשור, שהאדם משלם נזק, צער, ריפוי, שבת ובושת, ומשלם דמי ולדות, ושור - אינו משלם אלא נזק, ופטור מדמי ולדות.												פז
המכה את אביו ואת אמו ולא עשה בהן חבורה, וחובל בחבירו ביום הכפורים - חייב בכלן.												פז
החובל בעבד עברי - חייב בכלן, חוץ מן השבת בזמן שהוא שלו.												פז

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
החובל בעבד כנעני של אחרים - חייב בכולן	[ת"ק]											■	פז.
אין לעבדים בושת.	רבי יהודה												פז.
חש"ו פגיעתן רעה, החובל בהן - חייב, והם שחבלו באחרים - פטורין.													פז.
העבד והאשה פגיעתן רעה, החובל בהם - חייב, והם שחבלו באחרים - פטורין, אבל משלמין לאחר זמן נתגרשה האשה, נשתחרר העבד - חייבין לשלם.													פז.
המכה אביו ואמו ועשה בהן חבורה, והחובל בחבירו בשבת - פטור מכולן, מפני שהוא נדון בנפשו.													פז.
והחובל בעבד כנעני שלו - פטור מכולן.													פז.
החובל בבת קטנה של אחרים, חבלה למי? מי אמרין: כיון דאקני ליה רחמנא שבה נעורים לאב, חבלה נמי דאבוה הוי, מאי טעמא? דהא אפחתה מכספה, או דילמא שבה נעורים הוא דאקני ליה רחמנא, דאי בעי לממסר לה למוכה שחין מצי מסר, אבל חבלה, כיון דאי בעי מתחבל בה לא מצי חביל, לא קנייה ליה רחמנא?	בעא מיניה רבי אלעזר מרב:											◇	פז.
לא זכתה התורה לאב אלא שבה נעורים בלבד.	אמר ליה: [רב]											◇	פז:
החובל בעבד עברי - חייב בכולן, חוץ מן השבת בזמן שהוא שלן	איתיביה:											◇	פז:
מודה רב בשבת, דמעשה ידיה עד שעת בגרות דאבוה הוי.	אביי:											◇	פז:
החובל בבנו גדול - יתן לו מיד, בבנו קטן - יעשה לו סגולה. החובל בבתו קטנה - פטור, ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה	איתיביה:											◇	פז:
ה"נ בשבת.												◇	פז:
ובבנו גדול - יתן לו מיד.												◇	פז:
החובל בבניו ובבנותיו של אחרים, גדולים - יתן להם מיד, קטנים - יעשה להם סגולה, בבניו ובבנותיו שלו - פטור	ורמינהו:											◇	פז:
לא קשיא: כאן כשסמוכים על שלחנו, כאן כשאין סמוכין על שלחנו.	אמרין:											◇	פז:
במאי אוקימתא לקמייתא? בשאין סמוכין על שלחנו, אי הכי, אימא סיפא:												◇	פז:
החובל בבתו הקטנה - פטור, ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה	[סיפא]											◇	פז:
לדידה בעי למיתב לה, דבעיא מזונן ואפיל למ"ד: יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך, הני מילי בעבד כנעני, דאמר ליה: עביד עבידתא כולי יומא ולאורתא זיל סחר ואכול, אבל עבד עברי, דכתיב: (דברים ט"ו) כי טוב לו עמך, עמך במאכל, עמך במשתה - לא, כל שכן בתן												◇	פז:
לא נצרכה אלא להעדפה	כדאמר רבא בריה דרב עולא:											◇	פז:
ה"נ לא נצרכה אלא להעדפה.												◇	פז:
במאי אוקימתא לכתרייתא? בסמוכין על שלחנו, גדולים - יתן להם מיד, קטנים - יעשה להם סגולה, אמאי? לאביהם בעי למיתב?												◇	פז:
כי קא קפיד - במידי דקא חסר, במידי דאתא מעלמא לא קפיד.	אמרין:											◇	פז:
והא מצינא דמעלמא קאתי להו וקא קפיד												◇	פז:
רווחא דקאתי להו מעלמא ולית להו צערא דגופייהו בגווה - קפיד, אבל חבלה דאית להו צערא דגופייהו ומעלמא קאתי להו - לא קפיד.	אמרין:											◇	פז:
והא התם דאית לה צערא דגופא ומעלמא קאתי לה, וקא קפיד												◇	פז:
ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה	דקתני:											◇	פז:
התם דגברא קפדנא הוא, דהא אין סמוכין על שלחנו, אפילו במידי דאתי להו מעלמא קפיד, הכא דלאו גברא קפדנא הוא, דהא סמוכין על שלחנו, כי קא קפיד - במידי דקא חסר ליה, במידי דאתי להו מעלמא לא קפיד.	אמרין:											◇	פז:
מאי סגולה?												◇	פז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ספר תורה	רב חסדא:											◇	פז:
דיקלא דאכיל מיניה תמרי.	רבה בר רב הונא:											◇	פז:
לא זכתה תורה לאב אלא שבח נעורים בלבד	וכן אמר ריש לקיש:										◆	◇	פז:
אפילו פציעה.	רבי יוחנן:										◆	◇	פז:
פציעה ס"ד? אפילו רבי אלעזר לא קמיבעיא ליה אלא חבלה, דאפחתה מכספה, אבל פציעה דלא אפחתה מכספה לא קמיבעיא ליה.											ז		פז:
שפצעה בפניה ואפחתה מכספה.	רבי יוסי בר חנינא:											◇	פז.
החובל בעבד כנעני של אחרים - חייב וכו'.												■	פז.
מאי טעמא דרבי יהודה?												^	פז.
אמר קרא: (דברים כ"ה) כי יצו אנשים יחדיו איש ואחיו, במי שיש לו אחוה, יצא עבד שאין לו אחוה.	[רבי יהודה]											◇	פז.
ורבנן?												ז	פז.
אחיו הוא במצות.	[רבנן]											◇	פז.
אלא מעתה, לר' יהודה - זוממי עבד לא יהרוגו, דכתיב: (דברים י"ט) ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו												ז	פז.
אמר קרא: (דברים י"ט) ובערת הרע מקרבך, מכל מקום.	רבא אמר רב ששת:											◇	פז.
אלא מעתה, לרבנן - עבד יהא כשר למלכות												ז	פז.
ולטעמיה, תיקשי לך גר לדברי הכל אלא, אמר קרא: (דברים י"ז) מקרב אחיך, ממובחר שבאחיך.	אמר:											◇	פז.
אלא מעתה, לרבנן - יהא עבד כשר לעדות, דכתיב: (דברים י"ט) והנה עד שקר העד שקר ענה באחיו												ז	פז.
עדות לא מצית אמרת, אתיא עדות בקל וחומר מאשה: ומה אשה שהיא ראויה לבא בקהל - פסולה לעדות, עבד שאינו ראוי לבא בקהל - אינו דין שפסול לעדות.	עולא:											◇	פז.
מה לאשה שכן אינה ראויה למילה, תאמר בעבד שהוא ראוי למילה?												ז	פז.
קטן יוכיח, שישנו במילה ופסול לעדות.												◇	פז.
מה לקטן שאינו במצות, תאמר בעבד שהוא במצות?												ז	פז.
אשה תוכיח, שישנה במצות ופסולה לעדות.												◇	פז.
וחזר הדיון, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן - שכן אינן בכל המצות ופסולין להעיד, אף אני אביא את העבד - שאינו בכל המצות ופסול להעיד.												◇	פז.
מה להצד השווה שבהם שכן אינו איש, תאמר בעבד שהוא איש?												ז	פז.
אלא תיתי מגולן.												◇	פז.
מה לגולן שכן מעשיו גרמו לו, תאמר בעבד שאין מעשיו גרמו לו?												ז	פז.
אלא תיתי מגולן ומחד מהנך.												◇	פז.
אמר קרא: (דברים כ"ד) לא יומתו אבות על בנים, לא יומתו על פי אבות שאין להם חיים בנים, דאי ס"ד כדאמרינן: לא יומתו אבות על בנים - בעדות בנים, לכתוב רחמנא לא יומתו אבות על בניהם, מאי בנים? ש"מ: דלא יומתו ע"פ אבות שאין להם חיים בנים.	מר בריה דרבינא:											◇	פז.
אלא מעתה, ובנים לא יומתו על אבות, ה"נ לא יומתו ע"פ בנים שאין להם חיים אבות, אלא גר ה"נ דפסול לעדות												ז	פז.

<p>מזמרה-key:</p> <p>מזמרה-key:</p>	<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראייה</p>
-------------------------------------	---	---

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
הכי השתא, גר נהי דאין לו חיים למעלה, למטה יש לו חיים, לאפוקי עבד דאין לו חיים לא למעלה ולא למטה, דאי סלקא דעתך גר פסול לעדות, לכתוב רחמנא לא יומתו אבות על בניהם לכדאמרינן: לא יומתו בעדות בנים, ונכתוב רחמנא ובנים לא יומתו על אבות, דשמעת מינה תרי: חדא, לא יומתו בנים בעדות אבות, ואידך, לא יומתו על פי בנים שאין להם חיים אבות, ועבד נפקא ליה בקל וחומר מגר: ומה גר דלמעלה הוא דאין לו חיים אבל למטה יש לו חיים - פסול לעדות, עבד שאין לו חיים לא למעלה ולא למטה - אינו דין שיהא פסול לעדות, אלא מדכתב רחמנא לא יומתו אבות על בנים, דמשמע: לא יומתו על פי אבות שאין לו חיים בנים, שמע מינה: עבד שאין לו חיים לא למעלה ולא למטה - הוא דפסול לעדות, אבל גר כיון דיש לו חיים למטה - כשר לעדות.	אמרי:													פ.ח.
וכ"ת, לכתוב רחמנא ובנים לא יומתו על אבותיהם, למה לי דכתב רחמנא ובנים לא יומתו על אבות, דמשמע: לא יומתו על פי בנים שאין להם חיים אבות?														פ.ח.
אידי דכתב לא יומתו אבות על בנים, כתב נמי ובנים לא יומתו על אבות.														פ.ח.
חרש שוטה וקטן פגיעתן רעה.														פ.ח.
אימיה דרב שמואל בר אבא מהגרוניא הות נסיבא ליה לר' אבא, כתבתיהו לנכסי לרב שמואל בר אבא ברה.														פ.ח.
בתר דשכיבא, אזל רב שמואל בר אבא קמיה דרבי ירמיה בר אבא														פ.ח.
אוקמיה בנכסי.	[רבי ירמיה בר אבא]													פ.ח.
אזל ר' אבא אמרה למילתא קמיה דרב הושעיא, אזל רב הושעיא אמרה קמיה דרב יהודה														פ.ח.
האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה, הבעל מוציא מיד הלוקוחות.	א"ל [רב יהודה], הכי אמר שמואל:													פ.ח.
אמרוה קמיה דרבי ירמיה בר אבא														פ.ח.
אנא מתניתא ידענא	אמר להו: [רבי ירמיה בר אבא]													פ.ח.
הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו - הבן אינו יכול למכור מפני שהן ברשות האב, והאב אינו יכול למכור מפני שהן כתובין לבן, מכר האב - מכורים עד שימות, מכר הבן - אין לו ללוקח עד שימות האב	דתנן:													פ.ח.
כי מיית אב מיהא אית ליה ללוקח, ואע"ג דמת הבן בחיי אב דלא אתו לידי הבן, כרבי שמעון בן לקיש														פ.ח.
לא שנא מת הבן בחיי האב דלא אתו לידיה דבן, לא שנא מת האב בחיי הבן דאתו לידיה דבן - קנה לוקח	דאמר: [רבי שמעון בן לקיש]													פ.ח.
מכר הבן בחיי האב ומת הבן בחיי האב, רבי יוחנן אמר: לא קנה לוקח	דאמר: [רבי יוחנן]													פ.ח.
קנה לוקח	ריש לקיש:													פ.ח.
ר"י אמר לא קנה לוקח, אמר לך: כי קתני מתני' מכר הבן לא קנה לוקח עד שימות האב, וכי מיית האב אית ליה ללוקח - דלא מת הבן בחיי האב דאתו לידי הבן, אבל מת הבן בחיי האב דלא אתו לידיה דבן, כי מיית אב נמי לית ליה ללוקח	[רבי יוחנן]													פ.ח.
קנין פירות כקנין הגוף דמי, וכי זבין - לאו דידיה זבין.	אלמא קא סבר: [רבי יוחנן]													פ.ח.
ר' שמעון בן לקיש אומר קנה לוקח, כי קתני מתני' מכר הבן אין ללוקח עד שימות האב, כי מיית אב מיהת אית ליה ללוקח, לא שנא לא מת הבן בחיי האב דאתו לידיה דבן, ולא שנא מת הבן בחיי האב דלא אתו לידיה דבן - קנה לוקח	[רבי שמעון בן לקיש]													פ.ח.
קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי, וכי קא זבין - דידיה קא זבין	אלמא קסבר: [רבי שמעון בן לקיש]													פ.ח.
ואנן השתא, בין ר' ירמיה בר אבא ובין רב יהודה - כר' שמעון בן לקיש סבירא להו														פ.ח.
אי סלקא דעתך קנין פירות כקנין הגוף דמי, כי מיית אב ומיית הבן בחיי האב אמאי אית ליה ללוקח? כי קא זבין האי לאו דידיה קא זבין אלא לאו שמע מינה: קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי.	וקאמר ר' ירמיה בר אבא:													פ.ח.
אהדרוה לקמיה דרב יהודה														פ.ח.
זו אינה דומה למשנתנו.	אמר להו [רב יהודה], הכי אמר שמואל:													פ.ח.
מאי טעמא?														פ.ח.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בשלמא אי תני איפכא הכותב נכסיו לאביו, איכא למפשט מינה דקנין פירות לאו כקנין הגוף דמי, אלא השתא דקתני הכותב נכסיו לבנו, משום דראוי ליוורשו הוא.	רב יוסף:												פח:
אטו ברא ירית אבא, אבא לא ירית ברא? אלא לאברוחינהו לנכסי מבריה קא אתי, הכא נמי לאברוחינהו לנכסי מאחזה אתי. אלא מאי אינה דומה למשנתנו? משום תקנת אושא	אמר ליה אביו:												פח:
באושא התקינו, האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה, הבעל מוציא מיד הלקוחות.	דאמר רבי יוסי בר חנינא:												פח:
מעידים אנו באיש פלוני שגירש את אשתו ונתן כתובתה, והרי היא תחתיו ומשמשתו, ונמצאו זוממין, אין אומרים: ישלמו כל כתובתה, אלא טובת הנאת כתובתה. איזהו טובת הנאת כתובתה? אומדין כמה אדם רוצה ליתן בכתובה של זו שאם נתארמלה או נתגרשה, ואם מתה יירשנה בעלה	רב אידי בר אבין אף אנן נמי תנינא:												פח:
ואי סלקא דעתך ליתא לתקנת אושא, אמאי יירשנה בעלה? תזבין כתובתה לגמרי?													פט.
אם אמרו בנכסי מלוג, יאמרו בנכסי צאן ברזל?	אביו:												פט.